

ชื่อพื้นเมือง

เพชรชมพู

ชื่อวิทยาศาสตร์

Cordyline terminalis Kunth

ชื่อวงศ์

AGAVACEAE

ลักษณะทั่วไป

เป็นไม้พุ่มเดียวกับหมากผู้หมากเมีย ที่มีลำต้นตรงกลมขนาดเล็ก มีความสูงประมาณ 1-3 เมตร ลำต้นสีน้ำตาลมีข้อถี่ตามลำต้นซึ่งเป็นรอยของกาบใบ

ใบ เป็นใบรูปหอก ปลายใบแหลม โคนใบสอบเข้าหาก้านใบ ขนาดใบกว้างประมาณ 2-3 นิ้ว ยาวประมาณ 8-12 นิ้ว ใบอ่อนจะมีสีเขียวปนขาวและสีชมพูอ่อนเมื่อใบแก่ก็จะเปลี่ยนเป็นสีเขียวส้มม่วงหรือแดงเข้มใบเป็นมันจะแตกใบรวมกันตรงส่วนยอดของลำต้นสลับเป็นวงกลม ก้านใบหรือกาบใบสีแดงเข้ม

ดอก ดอกจะแตกออกตรงส่วนยอดออกดอกเป็นช่อชูขึ้นมาดอกมีขนาดเล็กสีขาวเพชรชมพูต่างกับเพชรสายรุ้งตรงที่พื้นใบมีสีเขียวอมเทาขอบใบแต้มด้วยสีครีมและสีชมพูเข้ม หากเป็นเส้น เส้นกลางใบมีสีเขียวอ่อน กาบใบมีสีเขียว

การขยายพันธุ์

โดยการปักชำ ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมและได้ผลดี

ประโยชน์

คนไทยโบราณเชื่อว่า บ้านใดปลูกต้นเพชรชมพูไว้ประจำบ้าน จะทำให้เกิดคุณค่าที่สูง เพราะเพชรคือ อัญมณีที่มีค่าสูงดังนั้นเพชรชมพูจึงเป็นของสูงที่มีค่าชนิดหนึ่ง ดังนั้นเพชรชมพูจึงเป็นไม้มงคลนาม นอกจากนี้โบราณยังมีความเชื่ออีกว่ายังทำให้เกิดความอยู่เย็นเป็นสุข